

Nr 186

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändrad lydelse av 32 och 84 §§ lagen den 3 juni 1955 (nr 416) om sparbanker, m. m.; given Stockholms slott den 18 oktober 1963.

Under åberopande av bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) lag angående ändrad lydelse av 32 och 84 §§ lagen den 3 juni 1955 (nr 416) om sparbanker;
- 2) lag angående ändring i lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse; samt
- 3) lag angående ändrad lydelse av 40 och 80 §§ lagen den 25 maj 1956 (nr 216) om jordbrukskasserörelsen.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

BERTIL

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås viss utvidgning av rätten för sparbank och centralkassa för jordbrukskredit att göra kapitaltillskott till centrala organ inom sparbanksväsendet respektive jordbrukskasserörelsen. Dessutom föreslås nya regler om affärsbankernas, sparbankernas och jordbrukskasserörelsens bidrag till kostnaderna för bankinspektionens organisation och verksamhet. De föreslagna lagändringarna är i huvudsak avsedda att träda i kraft den 1 januari 1964.

Förslag

till

Lag**angående ändrad lydelse av 32 och 84 §§ lagen den 3 juni 1955
(nr 416) om sparbanker**

Härigenom förordnas, att 32 och 84 §§ lagen den 3 juni 1955 om sparbanker¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)***32 §.**

Sparbank må — — — tillsynsmyndighetens stadfästelse.

Vid tillämpning — — — å aktien.

Av lös — — — till föreningen eller aktiebolaget.

Tillsynsmyndigheten må medgiva tillskott utöver vad i föregående stycke sägs till förening eller aktiebolag som där avses, i den mån det sålunda tillskjutna kapitalet icke kan, hos föreningen eller bolaget eller annorstädes, grunda in- eller upplåningsrätt.

84 §.

Till bestridande av kostnaden för tillsynsmyndighetens organisation och verksamhet ävensom av kostnaden för ersättning åt revisor, ombud eller likvidationsrevisor, som förordnas enligt 81 § eller 82 § 1 mom., skall varje sparbank årligen erlægga bidrag efter visst, för sparbankerna lika förhållande till sammanlagda beloppet av de utav sparbanken vid utgången av nästföregående kalenderår förvaltade medlen; dock må bidraget till bestridande av kostnaden för tillsynsmyndighetens organisation och verksamhet icke överstiga fem tusendels procent och bidraget till bestridan-

Till bestridande av kostnaden för tillsynsmyndighetens organisation och verksamhet ävensom av kostnaden för ersättning åt revisor, ombud eller likvidationsrevisor, som förordnas enligt 81 § eller 82 § 1 mom., skall varje sparbank årligen erlægga bidrag efter visst, för sparbankerna lika förhållande till sammanlagda beloppet av de utav sparbanken vid utgången av nästföregående kalenderår förvaltade medlen; dock må bidraget till bestridande av kostnaden för tillsynsmyndighetens organisation och verksamhet icke överstiga sju tusendels procent och bidraget till bestridande av kostna-

¹ Senaste lydelse av 32 § se 1963:175 och av 84 § se 1962:234.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

de av kostnaden för ersättning åt revisor, ombud eller likvidationsrevisor icke överstiga fyra tusendels procent av nämnda belopp.

den för ersättning åt revisor, ombud eller likvidationsrevisor icke överstiga fyra tusendels procent av nämnda belopp.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1964.

Förslag

till

Lag

angående ändring i lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse

Härigenom förordnas, att 159 § lagen den 31 mars 1955 om bankrörelse skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges samt att i 162 och 174 §§ samma lag uttrycket bank- och fondinspektionen skall ersättas med ordet bankinspektionen.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

159 §.

Till bestridande av kostnaden för tillsynsmyndighetens organisation och verksamhet skall bankaktiebolag årligen erlægga bidrag efter visst, för bolagen lika förhållande till sammanlagda beloppet av bolagets eget kapital vid utgången av nästföregående kalenderår, dock icke över tre *hundredels* procent. Närmare föreskrifter om fastställande av bidrag och bidrags erläggande meddelas av Konungen.

Till bestridande av kostnaden för tillsynsmyndighetens organisation och verksamhet skall bankaktiebolag årligen erlægga bidrag efter visst, för bolagen lika förhållande till sammanlagda beloppet av bolagets eget kapital *och skulder* vid utgången av nästföregående kalenderår, dock icke över tre *tusendels* procent. Närmare föreskrifter om fastställande av bidrag och bidrags erläggande meddelas av Konungen.

Det åligger — — — tillsynsmyndigheten bestämmer.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1964.

Förslag

till

Lag**angående ändrad lydelse av 40 och 80 §§ lagen den 25 maj 1956
(nr 216) om jordbrukskasserörelsen**

Härigenom förordnas, att 40 och 80 §§ lagen den 25 maj 1956 om jordbrukskasserörelsen¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)***40 §.**

Kreditkassa må — — — av riksorganisationen.

Av lös — — — till föreningen eller aktiebolaget.

Tillsynsmyndigheten må medgiva tillskott utöver vad i föregående stycke sägs till förening eller aktiebolag som där avses, i den mån det sålunda tillskjutna kapitalet icke kan, hos föreningen eller bolaget eller annorstädes, grunda in- eller upplåningsrätt.

80 §.

Till bestridande av kostnaden för tillsynsmyndighetens organisation och verksamhet skall jordbrukskasserörelsen årligen erlægga bidrag. Närmare föreskrifter om fastställande av bidrag och bidrags erläggande meddelas av Konungen.

Till bestridande av kostnaden för tillsynsmyndighetens organisation och verksamhet skall jordbrukskasserörelsen årligen erlægga bidrag *efter visst förhållande till sammanlagda beloppet av rörelsens eget kapital och skulder vid utgången av nästföregående kalenderår, dock icke över en hundra del procent.* Närmare föreskrifter om fastställande av bidrag och bidrags erläggande meddelas av Konungen.

Denna lag träder i kraft, såvitt avser 40 § den 1 januari 1964 och såvitt avser 80 § den 1 juli 1964. Bidrag enligt 80 § för andra halvåret 1964 må fastställas till högst hälften av vad som skolat utgå, därest tillämpningen av de nya bestämmelserna avsett hela året.

¹ Senaste lydelse av 40 § se 1959: 87.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 6 sep-
tember 1963.*

N ä r v a r a n d e:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASPLING.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *vidgad rätt för sparbank att förvärva andel eller aktie m. m.* samt fråga om *nya regler angående bidrag till kostnaderna för bankinspektionens organisation och verksamhet m. m.* Han anför därvid följande.

Inledning

Svenska sparbanksföreningen har i skrivelse den 21 februari 1963 hemställt om tillägg till 32 § sparbankslagen av innebörd att sparbanks rätt till förvärv av andel eller aktie i vissa sammanslutningar ökas.

Över framställningen har efter remiss *yttranden* avgivits av bankinspektionen, fullmäktige i riksbanken och riksgäldskontoret, kreditinstitututredningen, Svenska bankföreningen samt Sveriges jordbrukskassförbund. Remissorganen har tillstyrkt framställningen eller lämnat denna utan erinran.

Sveriges jordbrukskassförbund har i sitt remissyttrande hemställt om motsvarande utvidgning av rätten för centralkassa att använda medel till förvärv av andel eller aktie m. m.

Bankinspektionen har i skrivelse den 6 mars 1963, såvitt nu är i fråga, hemställt om ändring i bank- och sparbankslagarnas regler angående affärsbanks respektive sparbanks bidrag till bestridande av tillsynsmyndighetens (bankinspektionens) organisation och verksamhet. Inspektionen har samtidigt föreslagit en redaktionell ändring i 162 § banklagen.

Över bankinspektionens framställning har efter remiss *yttranden* i denna del avgivits av riksrevisionsverket, fullmäktige i riksbanken och riksgäldskontoret, Svenska bankföreningen, Svenska sparbanksföreningen och Sveriges jordbrukskassförbund. Även denna framställning har tillstyrkts av remissinstanserna eller lämnats utan erinran.

Sveriges jordbrukskassaförbund har i sitt remissyttrande hemställt om ändring av reglerna för jordbrukskasserörelsens skyldighet att bidra till tillsynskostnaderna.

Jag anhåller nu att få ta upp dessa ärenden till behandling.

Sparbanks rätt att använda medel för förvärv av andelar eller aktier m. m.

Gällande regler

Beträffande sparbanks rätt att förvärva lös egendom gäller enligt 32 § sparbankslagen, att sparbank — med vissa undantag för anskaffning av lokaler eller av bostäder åt befattningshavare — inte får förvärva annat än in- och utländskt mynt, å in- eller utländsk penninginrättning dragna checkar, obligationer, av rörelsen betingade fordringar samt vissa inventarier. Dock får sparbank enligt samma paragraf använda ett belopp, motsvarande högst en tiondel av sparbankens fonder, till förvärv av andel i sådan ekonomisk förening eller aktie i sådant aktiebolag, som med Konungens godkännande skall vara verksamt såsom en sammanslutning av svenska sparbanker för tillgodoseende av gemensamma intressen, eller till förvärv av förlagsbevis, som utges av föreningen eller aktiebolaget. Beloppet får användas även för andra tillskott till föreningen eller aktiebolaget. Ett aktiebolag av den art, som avses i dessa bestämmelser, är Sparbankernas bank aktiebolag.

För jordbrukets kreditkassor finns motsvarande regler i 40 § lagen om jordbrukskasserörelsen. Detta lagrum stadgar i huvudsak samma inskränkningar i rätten att förvärva lös egendom som gäller för sparbank. Centralkassa får använda ett belopp, motsvarande högst en tiondel av kassans och de anslutna jordbrukskassornas eget kapital, till förvärv av andel i sådan ekonomisk förening eller aktie i sådant aktiebolag, som tillgodoser för kreditkassor gemensamma intressen, eller av förlagsbevis, som utges av föreningen eller aktiebolaget, eller såsom tillskott i övrigt till föreningen eller aktiebolaget.

Sparbanksföreningens framställning

I skrivelsen framhåller sparbanksföreningen till en början, att utvecklingstendenserna inom den långfristiga svenska kreditmarknaden — kapitalmarknaden — synes medföra att de obligationsemitterande instituten kommer att spela en alltmer betydande roll. Till ett uppdämt behov av långfristiga krediter, vilket förelegat under de senaste åren och vilket ej kunnat tillgodoses av den knappa tillgången, kommer enligt föreningen en genom AP-fondernas tillkomst ökad efterfrågan på obligationer som placeringsobjekt. Denna ökning kan väntas fortsätta att göra sig gällande i takt med

den beräknade tillväxten av dessa fonder. På låntagarsidan kommer fortfarande att föreligga avsevärda behov av långfristiga krediter, ej minst inom bostadssektorn.

De obligationsemitterande institutens expansion spärras, fortsätter sparbanksföreningen, framför allt av de med hänsyn till obligationsköparnas säkerhet dikterade bestämmelserna om fondtäckning, enligt vilka bestämmelser det egna kapitalet skall stå i viss minimirelation till upplåningen. Eftersom instituten på grund av sina små rörelsemarginaler för närvarande inte kan av egna överskott göra några större fonderingar, innebär dessa bestämmelser i själva verket en stark begränsning av expansionsmöjligheterna. För att kunna expandera i önskvärd omfattning fordras tillskott utifrån till det egna kapitalet.

Som exempel nämner sparbanksföreningen det av Sparbankernas bank helägda dotterbolaget Sparbankernas inteckningsaktiebolag, vilket har som uppgift att lämna långfristiga lån till främst större bostadsobjekt. Detta bolag har enligt föreningen ökat sin utlåning från 177 miljoner kronor vid slutet av år 1960 till 273 miljoner kronor ett år senare och till 442 miljoner kronor under år 1962. Ett viktigt komplement till bostadskreditgivning-
en är, enligt vad föreningen fortsättningsvis framhåller, kreditgivningen till kommunerna. Sparbankernas nya organ för förmedling av långfristiga krediter till kommunerna, Kommunkredit aktiebolag, vilket även det är ett dotterbolag till Sparbankernas bank, inrättades under år 1962 och hade vid årets slut en utlåning av 98 miljoner kronor. Det får, heter det i skrivelsen, betraktas som i hög grad behövt, att detta företag har möjligheter att utvecklas i motsvarande takt som inteckningsbolaget.

Sparbanksföreningen framhåller vidare, att de båda dotterbolagen för att kunna utnyttja sina expansionsmöjligheter är beroende av tillskott till det upplåningsrättsgrundande egna kapitalet. Möjligheterna för Sparbankernas bank att lämna sådana tillskott är i sin tur beroende av vilka kapitaltillskott banken kan erhålla från sparbankerna. Deras möjligheter är begränsade av den tidigare omnämnda bestämmelsen i 32 § sparbankslagen.

I skrivelsen uppges ytterligare att det belopp, som sparbankerna tillsammans får placera i centrala organ, f. n. uppgår till 63,3 miljoner kronor. Härav var i början av december 1962 22,3 miljoner kronor ej utnyttjade för detta ändamål. I den utnyttjade delen har då inräknats utfästelser om tillskott till det nybildade Sparbankernas datacentraler aktiebolag, som ägs direkt av sparbanker. Det för ytterligare teckning av aktier eller andelar i centralorgan disponibla beloppet, 22,3 miljoner kronor, kommer att växa år för år i och med ökningen av sparbankernas reservfonder. Ökningen av dessa fonder kan för hela sparbanksväsendet under de närmaste två å tre åren uppskattas bli av storleksordningen 40—60 miljoner kronor. Härav kan alltså tio procent disponeras för aktie- eller andelsteckning i centralorgan. Det torde dock i praktiken vara omöjligt att för sådant syfte hundra-

procentigt utnyttja de resurser, som teoretiskt står till buds. Framför allt måste emellertid dotterbolagens behov av eget kapital på någon sikt bedömas vara av helt annan storleksordning än de angivna siffrorna representerar. Med den utvecklingstakt, som nu kan betraktas som möjlig och önskvärd, torde det bli nödvändigt med ytterligare kapitaltillskott senast i början av år 1964.

Med hänsyn till det anförda anser sparbanksföreningen det vara synnerligen angeläget att tioprocentsregeln, som hittills varit tillräcklig för sparbanksväsendets behov, utan dröjsmål liberaliseras. Föreningen förklarar att den ämnar senare återkomma till frågan om en mera omfattande omarbeting av regeln. Denna fråga torde nämligen fordra ingående överväganden. Redan nu anser emellertid föreningen att man utan olägenhet skulle kunna vidta en ändring, varigenom bankinspektionen lämnas rätt att efter prövning medge överskridande av tioprocentsregeln. I varje fall torde sådan rätt tills vidare kunna lämnas beträffande medgivanden för att möjliggöra kapitaltillskott till centrala organisationer i fall, där samma kapital inte kan — direkt eller indirekt — grunda inlåningsrätt. Den nuvarande begränsningsregeln skulle således komma att gälla oförändrad beträffande tillskott till inlåningsbedrivande centralorgan.

I skrivelsen framhålles vidare att den enda form av kapitaltillskott, som f. n. på angivet sätt skulle bli föremål för bankinspektionens prövning, avser det tidigare omnämnda Sparbankernas datacentraler aktiebolag. Detta har till ändamål att »såsom en sammanslutning av svenska sparbanker för tillgodoseende av gemensamma intressen efter förvärv av datamaskiner i bokföringscentraler ombesörja bokföring för sparbanker samt bedriva annan därmed förenlig rörelse». Enligt sparbanksföreningen synes det knappast rimligt att låta finansieringen av företag av denna eller liknande karaktär vara underkastad en helt fastlåst begränsningsregel. Tillskott till databolaget är för en sparbank ett alternativ till anskaffning av egna maskiner. Något affärsmässigt risktagande i vanlig mening kan enligt föreningens mening knappast anses vara förbundet med kapitaltillskott till sådana företag. Framför allt framstår emellertid vid ett betraktande av utvecklingstendenserna inom samhällsekonomin och på kreditmarknaden tillgång till effektiva centralorgan som ett villkor för att det av lokala och ofta små enheter sammansatta sparbanksväsendet skall kunna bedriva en framgångsrik och för samhället nyttig verksamhet, heter det avslutningsvis i sparbanksföreningens skrivelse.

Remissyttrandena

Sparbanksföreningens hemställan har, såsom tidigare nämnts, tillstyrkts eller lämnats utan erinran av samtliga remissorgan.

Bankinspektionen framhåller till en början, att tioprocentsregeln i 32 § sparbankslagen tillkom genom 1923 års sparbankslagstiftning. Enligt 1892

års sparbankslag var sparbank oförhindrad att förvärva lös egendom utan någon som helst begränsning. Genom de nya bestämmelserna avsågs att sörja för att sparbank inte förvärvade aktier, lottbrev eller andelar i ekonomiska föreningar med hänsyn till de risker, som var förenade med sådant förvärv. Främst med tanke på Svenska sparbankernas garantikassa gjordes emellertid härvid undantag för delägarskap i sammanslutning, som med Kungl. Maj:ts godkännande bildas av svenska sparbanker för tillgodoseende av gemensamma intressen, dock med begränsningen till en tiondel av sparbankens fonder.

Bankinspektionen framhåller fortsättningsvis att den nu föreliggande framställningen endast avser tillskott till sammanslutning, där det sålunda tillskjutna kapitalet inte kan — direkt eller indirekt — grunda inlånings- eller upplåningsrätt. Tillskott till Sparbankernas datacentraler aktiebolag kan sägas vara ett alternativ till anskaffning av egna maskiner och innebär enligt nuvarande planer knappast något affärsmässigt risktagande i vanlig mening. Med hänsyn till de föreslagna föreskrifternas generella utformning synes det dock inspektionen rimligt med en prövning av tillsynsmyndigheten i varje särskilt fall.

Enligt *riksbanksfullmäktige* är det uppenbart att de till sparbankerna anknutna obligationsemitterande instituten, Sparbankernas inteckningsaktiebolag och Kommunkredit aktiebolag, utgör värdefulla inslag i den institutionella uppbyggnaden av den svenska kapitalmarknaden. Det är ett allmänt intresse, att den naturliga utvecklingen av dessa institut inte hämmas genom formella hinder för sparbankerna att åstadkomma erforderliga kapitalinsatser. Därför bör enligt fullmäktiges mening det problem sparbanksföreningen dragit uppmärksamheten till lösas, innan akuta svårigheter uppkommer. Det synes kunna ifrågasättas, om det föreslagna tillägget till 32 § sparbankslagen inte är alltför restriktivt även i förhållande till det begränsade syftet. Då en mera ingående prövning av bestämmelserna om sparbankernas tillskott till gemensamma sammanslutningar under alla förhållanden snart måste företagas, vill fullmäktige dock inte motsätta sig bifall till sparbanksföreningens hemställan.

Riksgäldsfullmäktige påpekar, att sparbanksföreningens framställning synes ha ett relativt begränsat syfte och närmast torde vara betingad av önskemål om utbyggnad av Sparbankernas datacentraler aktiebolag. Med hänsyn härtill och då det föreslagna tillägget inte, såvitt fullmäktige kan finna, i väsentlig mån berört grunderna för ifrågavarande lagstiftning har fullmäktige för sin del inte funnit anledning till erinran mot framställningen.

Svenska bankföreningen har inte något att erinra mot bifall till sparbanksföreningens hemställan. Föreningen understryker emellertid samtidigt, att den inte tagit ståndpunkt till det i sparbanksföreningens skrivelse berörda, större problemet om kapitaltillskott till Sparbankernas inteckningsaktiebolag och Kommunkredit aktiebolag.

Sveriges jordbrukskassförbund anser att frågan, hur stor del av ett kreditinstitutts fonder som får användas till förvärv av vissa andelar eller aktier, bör omprövas samtidigt för alla kreditinstitut. Förbundet vill dock inte motsätta sig ett tillmötesgående av sparbanksföreningens framställning men hemställer, som tidigare nämnts, att motsvarande utvidgning av förvärvsrätten sker även för centralkassornas del.

Departementschefen

För sparbankerna och jordbrukets kreditkassor — liksom för affärsbankerna — gäller betydande inskränkningar i rätten att förvärva egendom. Reglerna härom, vilka främst är motiverade av hänsyn till kreditinstitutets soliditet, är väsentligen likartade i sparbankslagen och i lagen om jordbrukskasserörelsen. I 32 § sparbankslagen och 40 § lagen om jordbrukskasserörelsen stadgas sålunda förbud mot förvärv av annan egendom än sådan som särskilt anges i respektive lagrum. Undantagen från förvärvsförbuden är i huvudsak desamma för de båda typerna av kreditinstitut.

Som huvudregel får sparbank och kreditkassa inte förvärva aktier eller andelar i ekonomiska föreningar. Undantag har emellertid gjorts i fråga om vissa centrala organ för sparbanksväsendet respektive jordbrukskasserörelsen. Till förvärv av andel eller aktie i sammanslutning av denna art får sparbank använda ett belopp motsvarande högst en tiondel av sparbankens fonder. För samma ändamål får centralkassa för jordbrukskredit använda ett belopp motsvarande högst en tiondel av centralkassans och de anslutna jordbrukskassornas eget kapital. De sålunda disponibla beloppen kan även användas till förvärv av förlagsbevis, som utges av de ifrågasvarande sammanslutningarna, eller för andra tillskott till dessa.

De centrala organ, som avses med de nu återgivna bestämmelserna, är i fråga om sparbankerna sådana ekonomiska föreningar och aktiebolag, som med Kungl. Maj:ts godkännande skall vara verksamma såsom sammanslutningar av svenska sparbanker för tillgodoseende av gemensamma intressen. Sammanslutningar av denna art är den ekonomiska föreningen Svenska sparbankernas garantikassa och aktiebolaget Sparbankernas bank. Härtill har nyligen kommit Sparbankernas datacentraler aktiebolag, som har till ändamål att förvärva datamaskiner och med dem centralt ombesörja bokföring åt enskilda sparbanker. Centralkassornas rätt att förvärva andelar och aktier gäller sådana ekonomiska föreningar respektive aktiebolag, som tillgodoser för kreditkassor gemensamma intressen. Centralkassor har därigenom beretts möjlighet att förvärva andelar i Sveriges lantbruksförbund, vars verksamhet inte kräver Kungl. Maj:ts godkännande. Centralkassor har även förvärvat aktier i Jordbrukets bank.

Bestämmelserna om rätt för sparbank att förvärva aktier har gett sparbankerna möjlighet att i viss utsträckning delta i förmedlingen av långfris-

tiga krediter. Detta har skett genom två dotterbolag till Sparbankernas bank, nämligen Sparbankernas inteckningsaktiebolag och Kommunkredit aktiebolag. Det förstnämnda bolaget har till uppgift att lämna långfristiga lån till främst större bostadsobjekt. Dess utlåning uppgick under år 1962 enligt uppgift till 442 miljoner kronor. Det sistnämnda bolaget, som inrättades år 1962, är sparbankernas organ för förmedling av långfristiga krediter till kommunerna. Vid slutet av år 1962 uppgick dess utlåning enligt uppgift till 98 miljoner kronor.

Både Sparbankernas inteckningsaktiebolag och Kommunkredit aktiebolag finansierar sin verksamhet genom upplåning, bland annat mot obligationer. Av hänsyn till obligationsköparnas säkerhet är genom bestämmelser i respektive bolagsordning upplåningsrätten begränsad och satt i relation till bolagets kapital. På grund av små räntemarginaler kan bolagen, enligt vad sparbanksföreningen uppgivit, inte f. n. göra några större fonderingar av egna överskott. De är därför för sin utveckling beroende av tillskott utifrån till det egna kapitalet. Sparbankernas möjlighet att lämna sådana tillskott är dock begränsade av de tidigare omnämnda reglerna, och sparbanksföreningen har därför hemställt om ändring av dessa.

Såsom riksbanksfullmäktige framhållit i sitt remissyttrande, får de till sparbankerna anknutna obligationsemitterande instituten anses utgöra värdefulla inslag i den institutionella uppbyggnaden av den svenska kapitalmarknaden. Det är därför ett allmänt intresse, att en naturlig utveckling av dessa institut inte i större utsträckning än nödvändigt hämmas genom begränsningar i sparbankernas rätt att göra kapitalinsatser i instituten.

Någon mera genomgripande omprövning av bestämmelserna rörande de olika kreditinstitutens rätt att förvärva andelar och aktier i institutens centrala sammanslutningar bör emellertid inte ske i detta sammanhang. Frågan härom torde få ankomma på kreditinstitututredningen vid dess allmänna översyn av de bestämmelser, som är av betydelse för de olika kreditinstitutens verksamhetsområden. Sparbanksföreningens nu aktuella framställning siktar heller inte till annat än en mindre justering av gällande regler. Syftet är att tillskott till företag av typen Sparbankernas datacentraler aktiebolag, som inte ägnar sig åt lånerörelse, skall kunna ske utan att den fria sektorn om tio procent av sparbanks fonder, som nu kan användas till insatser i centrala sammanslutningar, behöver tas i anspråk. Härigenom ökas indirekt sparbankernas möjligheter att delta i den långfristiga kreditgivningen.

Ett tillskott till det i rationaliseringssyfte såsom centralorganisation tillskapade datamaskinbolaget är i sak jämförbart med investering i kontorsmateriel. Anskaffning av sådan materiel är inte underkastad begränsningar i lag. Från de synpunkter, som ligger bakom de gällande reglerna, synes därför knappast kunna göras någon invändning mot en utvidgning av sparbankernas rätt till aktieförvärv i fall av detta slag. Sparbankerna bör emel-

lertid i detta sammanhang få en allmän befogenhet att — utöver den nuvarande disponibla kvoten om tio procent av fondkapitalet — förvärva aktier och andelar i sådana av Kungl. Maj:t godkända centrala sammanslutningar, där kapitaltillskottet inte — vare sig direkt eller indirekt — grundar upplåningsrätt, eller att på annat sätt tillskjuta kapital till dylika sammanslutningar. Såsom sparbanksföreningen själv föreslagit, bör emellertid för varje sådant tillskott fordras bankinspektionens medgivande.

Jag vill föreslå, att 32 § sparbankslagen ändras i enlighet med det anförda. På grund av den överensstämmelse, som på detta område föreligger mellan bestämmelserna för sparbank och motsvarande regler för jordbrukets centralkassor, vill jag därjämte, i enlighet med hemställan av Sveriges jordbrukskasseförbund, föreslå samma ändring i 40 § lagen om jordbrukskasserörelsen.

De föreslagna lagändringarna bör träda i kraft den 1 januari 1964.

Bidrag till kostnaderna för tillsynsmyndighetens organisation och verksamhet

Gällande regler

Bankinspektionen har bl. a. att öva tillsyn över bankaktiebolag, sparbanker, kreditaktiebolag, fondkommissionärer och fondbörser samt jordbrukets kreditkassor och deras riksorganisation. De som står under bankinspektionens tillsyn skall enligt de författningar, som reglerar deras verksamhet, samt enligt särskilda föreskrifter, som Kungl. Maj:t meddelar med stöd av dessa författningar, bidra till bestridande av kostnaden för tillsynsmyndighetens organisation och verksamhet.

Sålunda stadgas i 159 § banklagen, att bankaktiebolag till bestridande av nämnda kostnad årligen skall erlägga bidrag efter visst, för bolagen lika förhållande till sammanlagda beloppet av bolagets eget kapital vid utgången av nästföregående kalenderår, dock icke över 0,03 %. Närmare föreskrifter om fastställande och erläggande av bidrag meddelas enligt samma paragraf av Kungl. Maj:t. Med stöd härav har utfärdats kungörelsen den 23 november 1956 (nr 557) angående bankaktiebolags bidrag till bestridande av kostnaden för bankinspektionen. Enligt kungörelsen skall affärsbank årligen i förskott för det löpande året erlägga bidrag, motsvarande 0,025 % av sammanlagda beloppet av bolagets eget kapital vid utgången av nästföregående kalenderår.

Beträffande sparbanks skyldighet att utgiva bidrag i förevarande hänseende återfinnes det grundläggande stadgandet i 84 § sparbankslagen. Principerna för bestämmande av sparbanks bidragsskyldighet skiljer sig

från reglerna för affärsbankerna såtillvida, att bidrag beräknas i förhållande till sammanlagda beloppet av de medel sparbanken förvaltade vid utgången av nästföregående kalenderår. Bidrag får inte överstiga 0,005 % av detta belopp. Jämlikt 99 § sparbankslagen meddelar Kungl. Maj:t de föreskrifter, som utöver vad lagen innehåller finnes erforderliga för dess tillämpning. Enligt kungörelsen den 25 maj 1962 (nr 235) om sparbanks bidrag till bestridande av kostnaden för sparbankstillsynen, m. m. i dess lydelse från och med den 1 juli 1963 (SFS 1963: 390) är bidragsprocenten f. n. den högsta som medges i 84 § sparbankslagen, alltså 0,005 %.

Kreditaktiebolag, som omfattas av bankinspektionens tillsyn enligt lagen om kreditaktiebolag, skall jämlikt 14 § i denna lag bidraga till bestridande av kostnaden för bankinspektionens tillsynsverksamhet efter visst, för bolagen lika förhållande till sammanlagda beloppet av bolagets egna fonder och skulder vid utgången av nästföregående kalenderår. Maximum är fastställt till 0,003 % av detta belopp. Närmare föreskrifter om fastställande och erläggande av bidrag meddelas av Kungl. Maj:t. Sådana föreskrifter är emellertid ännu inte utfärdade.

För jordbrukskasserörelsen slutligen grundas bidragsskyldigheten på 80 § lagen om jordbrukskasserörelsen. Detta stadgande innehåller emellertid inte några regler för beräkning av bidragets storlek. Närmare föreskrifter om fastställande och erläggande av bidrag skall enligt stadgandet meddelas av Kungl. Maj:t. Genom Kungl. brev den 5 juni 1963 har bidraget för budgetåret 1963/64 bestämts till 150 000 kronor. Detta belopp skall styrelsen för Sveriges jordbrukskassaförbund inleverera till bankinspektionen.

Bankinspektionens framställning

I skrivelsen framhåller bankinspektionen till en början, att bidraget till kostnaderna för tillsynsmyndighetens organisation och verksamhet — vilket bidrag enligt anvisning i årets statsverksproposition (bil. 9 s. 102) numera i anslutning till bankinspektionens olika tillsynsfunktioner skall redovisas för fyra olika fonder, benämnda banktillsynens fond, fondtillsynens fond, jordbrukskassetillsynens fond och sparbankstillsynens fond — med undantag av bidraget till fondtillsynens fond visat sig ej förslå till täckande av vederbörande kostnader.

I fortsättningen belyser bankinspektionen närmare utvecklingen av det finansiella läget. Beträffande orsakerna till försämringen av detta, främst i vad avser affärsbankerna, uppger bankinspektionen att de utgifter, som belastar banktillsynens fond, torde öka under nästkommande år på grund av ökade pensionskostnader, löneklassuppflyttningar och stigande driftskostnader även i övrigt. Vidare framhåller inspektionen att bankernas eget kapital inte vuxit i sådan omfattning, att den till stor del automatiska stegringen av utgifterna kompenseras genom automatiskt stegrade bidrag

från bankerna. Enligt bankinspektionens beräkningar skulle t. o. m. en höjning av bidragsprocenten till 0,03 %, således motsvarande maximal bidragsskyldighet enligt banklagen, vara otillräcklig.

I detta läge har bankinspektionen undersökt möjligheten att åstadkomma en ny metod för beräkning av affärsbankernas bidrag, vilken bättre än den nuvarande låter bidraget följa utgiftsstegringen. Inspektionen har därvid funnit anledning att pröva den metod, som gäller för kreditaktiebolagen (tidigare hypoteksbolagen) och för sparbankerna. I stort sett innebär, fortsätter inspektionen, beräkningsgrunderna för dessa kreditinstitut, att bidraget beräknas på omslutningen, d. v. s. skuldsättningen. Härigenom vinner man den uppenbara fördelen, att den successivt ökande omslutningen ger ett likaledes successivt stigande bidrag som utan återkommande höjningar av bidragsprocenten kan täcka de mer eller mindre automatiskt ökande tillsynskostnaderna.

Ett annat skäl, som också motiverar en övergång till omslutningen såsom beräkningsunderlag, sammanhänger, enligt vad bankinspektionen vidare framhåller, med det förhållandet, att bankerna — i syfte att öka sitt marginalkapital för att därigenom kunna öka inlåningen — under de senaste åren upptagit förlagslån. Dessa kan under året väntas stiga till sammanlagt 271,5 miljoner kronor. Utställda förlagsbevis kan efter medgivande av Kungl. Maj:t i viss utsträckning likställas med eget kapital i inlåningsrättshänseende. Emellertid utgör förlagslån inte eget kapital i teknisk bemärkelse. Oaktat förlagslånet sålunda möjliggör en större omslutning och därmed en ökning av den bankvolym, som är föremål för offentlig tillsyn, inverkar det således ej vid beräkning av kostnadsbidragets storlek. Inspektionen anser därför, att förekomsten av förlagskapital bör inverka på storleken av bidraget. Därigenom tillgodoses även rättvisekravet, att samtliga banker bör i princip bidra till tillsynskostnaderna på samma villkor.

Bankinspektionen redovisar i fortsättningen en jämförelse mellan metoderna att använda det egna kapitalet respektive omslutningen som beräkningsunderlag. Jämförelsen ger vid handen att metoden att räkna på det egna kapitalet kräver en ständigt stegrad uttagsprocent, om kostnaderna skall täckas. Omslutningen däremot stiger, såsom tidigare nämnts, i samma takt som kostnaderna. Det uttag, som fordrats för att täcka kostnaderna, skulle, om kostnadsbidraget grundats på omslutningen, ha varit omkring 0,0019—0,0020 %. Jämförelsen visar emellertid också vissa skillnader i fråga om den inbördes fördelningen mellan affärsbankerna av bidragsskyldighetens storlek. I allmänhet är skillnaderna av mindre storleksordning. Mera väsentliga ändringar relativt sett blir det dock för Stockholms enskilda bank, vars bidragsskyldighet skulle nedgå med mer än 1/3, och för Sveriges kreditbank, vars bidrag skulle öka med omkring 60 %. Förklaringen härtill ligger i att den förstnämnda banken arbetar med ett

förhållandevis stort eget kapital, medan den sistnämnda måste förstärka sitt egna kapital med ett väsentligt förlagskapital.

På grund av det anförda föreslår bankinspektionen, att bidraget skall även för affärsbank beräknas på sammanlagda beloppet av det förvaltade kapitalet, d. v. s. eget kapital och skulder, vid utgången av nästföregående kalenderår. För att erhålla viss rörelsefrihet — den för de närmaste åren erforderliga bidragsprocenten anses behöva fastställas till 0,0023 — torde den övre gränsen för uttaget höra bestämmas till 0,003 %. Bestämmelserna bör enligt inspektionens mening träda i kraft den 1 januari 1964.

Vad härefter angår sparbankstillsynen fastslår bankinspektionen till en början, att den i sparbankslagen medgivna bidragsprocenten varit oförändrad sedan år 1929. Som orsak till att detta varit möjligt trots ökade omkostnader för sparbankstillsynen anger inspektionen grunden för bidragets beräkning. Genom bl. a. den personella förstärkning, som skett i samband med 1962 års riksdags beslut om sammanslagning av bank- och fondinspektionen med sparbanksinspektionen, kommer emellertid kostnaderna att ökas även för sparbankstillsynen, framhåller bankinspektionen.

Bankinspektionen redogör därefter för beräknade utgifter under den närmaste framtiden och därav följande bidragsbehov, vilka föranlett utfärdande av kungörelsen den 5 juni 1963 (nr 390) varigenom bidragsprocenten höjts till den maximalt medgivna. Inspektionen menar visserligen att det aktuella procentuttaget (0,005 %), såvitt nu kan bedömas, torde vara tillräckligt för att täcka kostnaderna för tillsynen och dessutom på längre sikt medge viss nödvändig fondering av medel för ändamålet. Trots detta är det enligt inspektionens mening måhända lämpligt att i detta sammanhang öka den övre gränsen för uttaget enligt sparbankslagen. Därigenom skulle man få rörelsefrihet för den händelse det blir nödvändigt att ytterligare höja uttaget. Den föreslagna ändringen innebär en höjning av bidragsmaximum från 0,005 % till 0,007 %.

Slutligen har bankinspektionen i sitt förslag till författningsändringar hemställt om den ändringen i 162 § banklagen, att beteckningen för tillsynsmyndigheten ändras från bank- och fondinspektionen till bankinspektionen.

Remissyttrandena

Såsom tidigare nämnts, har samtliga remissinstanser tillstyrkt de föreslagna lagändringarna eller lämnat dem utan erinran.

Sveriges jordbrukskassförbund, som hemställt om ändring av principerna för jordbrukskasserörelsens skyldighet att utge bidrag till tillsynskostnader, har jämfört de tre olika modeller för beräkning av bidrag, som representeras av de nuvarande bestämmelserna för bankaktiebolag, för sparbanker och vissa andra kreditinstitut respektive för jordbrukskasse-

rörelsen. Förbundet har därvid funnit, att jordbrukskasserörelsen även efter ett genomförande av inspektionens förslag får betala förhållandevis betydligt mer än övriga kreditinstitut. Beräknat på jordbrukskasserörelsens antagna omslutning vid slutet av år 1963 skulle sålunda rörelsens bidrag med en bidragsprocent av 0,003 uppgå till 57 000 kronor och med en bidragsprocent av 0,007 till 133 000 kronor mot det för rörelsen senast fastställda bidragsbeloppet om 150 000 kronor. Förbundet ifrågasätter, om detta förhållande är rimligt, och fortsätter.

Visserligen är antalet primära enheter större i jordbrukskasserörelsen än bland sparbankerna, och den geografiska spridningen lika stor. Men kasserörelsen har likvisst en enhetlig ledning, samma arbetsmetoder vid och exakt samma av riksorganisationen fastställda instruktioner för alla jordbrukskassor. Dessutom har jordbrukskasserörelsen en stor, central, egen revisionsavdelning, vars arbete väsentligt underlättar inspektionens. Detta har bl a tagit sig uttryck i en viss nedskärning av personalen på inspektionens jordbrukskassebyrå. Förbundet vill också framhålla den skillnaden, att avgiftsprocenten är maximerad genom lagbestämmelser för övriga kreditinstitut, medan inga formella hinder föreligger för avsevärda höjningar av jordbrukskasserörelsens avgifter. Förbundet vill föreslå, att avgifterna för kasserörelsen lämpligen sättes i fast relation till rörelsens egen omslutning efter den princip, som inspektionen föreslår för övriga kreditinstitut, och ett maximibelopp för avgiftsprocenten anges i lag. Avgiftsprocentens storlek borde rimligen ligga lägre än för sparbankerna, av skäl som ovan anförts.

Departementschefen

Den offentliga tillsynen över affärsbanker, sparbanker, kreditaktiebolag och jordbrukskasserörelsen samt fondkommissionärer och fondbörser utövas av bankinspektionen. Kostnaderna för dess organisation och verksamhet skall enligt de lagar, som gäller för de olika instituten, betalas av dessa genom årliga bidrag. Grunderna för beräkningen av kostnadsbidragen är för affärsbankerna, sparbankerna och kreditaktiebolagen angivna i respektive lagar, medan lagen om jordbrukskasserörelsen lägger i Kunql. Maj:ts hand att meddela föreskrifter i detta hänseende.

För de olika kreditinstituten gäller olika principer vid beräkningen av bidragen. Sålunda skall affärsbanks bidrag fastställas till visst procenttal — högst 0,03 — av bankens eget kapital. För sparbank och kreditaktiebolag gäller en annan princip. Deras bidrag är nämligen satta i relation till institutens omsättning. För sparbank fastställes sålunda bidraget till visst procenttal — högst 0,005 — av de förvaltade medlen, medan för kreditaktiebolag bidraget är bestämt till högst 0,003 % av sammanlagda beloppet av bolagets egna fonder och skulder. Jordbrukskasserörelsens skyldighet att betala bidrag till tillsynskostnaderna fastställes genom kungligt brev varje år till visst belopp, som Sveriges jordbrukskassaförbund bestrider och efter eget bestämmande fördelar mellan de anslutna centralkassorna.

De bidrag, som sålunda inflyter från de olika grupperna av kreditinstitut, redovisas i skilda fonder för bankinspektionens olika tillsynsfunktioner, nämligen banktillsynens fond, jordbrukskassetillsynens fond, sparbankstillsynens fond och fondtillsynens fond. Ur varje fond bestrides de kostnader, som hänför sig till motsvarande tillsynsområde. Den totala tillsynskostnaden fördelade sig under senaste budgetår med i runt tal 38 % på tillsynen över affärsbanker och kreditaktiebolag, 10 % på tillsynen över jordbrukskasserörelsen, 49 % på sparbankstillsynen och 3 % på fondtillsynen.

Bidragen till banktillsynens fond har visat sig otillräckliga för att täcka de kostnader, som är förenade med tillsynen över affärsbankerna. Detta beror främst på att den gällande principen för beräkning av affärsbankernas bidrag inte medger samma följsamhet i förhållande till de växande tillsynskostnaderna, som är möjlig i fråga om sparbankernas och kreditaktiebolagens bidrag. Kostnadsutvecklingen för tillsynen över affärsbankerna står nämligen i samband mera med omslutningens ökning hos bankerna än med tillväxten av deras egna kapital. Detta har inte ökat i takt med omslutningen. Bankinspektionen har därför föreslagit, att omslutningen skall läggas till grund för beräkningen av kostnadsbidragen även från affärsbankerna. En sådan ändring skulle medföra inte endast bättre följsamhet i förhållande till kostnadsutvecklingen utan även större rättvisa vid fördelningen av bidragsskyldigheten mellan de olika affärsbankerna.

Bankinspektionens förslag, som under remissbehandlingen tillstyrkts eller lämnats utan erinran, är enligt min mening väl motiverat. Jag förordar därför, att bidragsbestämmelserna i 159 § banklagen ändras i enlighet med vad inspektionen föreslagit. Den högsta medgivna bidragsprocenten bör därvid fastställas till 0,003.

Såsom bankinspektionen föreslagit, bör lämpligen uttrycket bank- och fondinspektionen i 162 § banklagen i detta sammanhang utbytas mot den nuvarande beteckningen för tillsynsmyndigheten, d. v. s. bankinspektionen. Samma ändring bör ske i 174 § banklagen.

Den i 84 § sparbankslagen fastställda högsta bidragsprocenten för sparbankerna har på grund av den för dem tillämpade principen vid bidragens bestämmande kunnat hållas oförändrad sedan år 1929, då sparbanksinspektionen tillkom. Tillsynen över sparbankerna sammanfördes föregående år med tillsynen över affärsbankerna till bankinspektionen. Därvid genomfördes viss personell förstärkning av sparbankstillsynen. På grund därav men även av andra skäl har kostnaderna för denna tillsyn ökat. Kungl. Maj:t har numera utnyttjat den maximala bidragsskyldigheten enligt sparbankslagen. För att bereda någon rörelsefrihet, om bidraget från sparbankerna senare skulle behöva höjas, har bankinspektionen i detta sammanhang föreslagit en höjning av maximiprocenten för sparbankernas

kostnadsbidrag från 0,005 till 0,007. Även detta förslag, som lämnats utan erinran under remissbehandlingen, vill jag biträda.

Sveriges jordbrukskassaförbund har i sitt remissyttrande över bankinspektionens framställning föreslagit, att även bidragen från jordbrukskasserörelsen skall genom bestämmelser i lag ställas i relation till rörelsens egen omslutning med visst i lagen angivet maximum för avgiftsprocenten. Det praktiska värdet av att för jordbrukskasserörelsens del reglera dessa frågor i lag synes vara begränsat. Fortfarande torde nämligen bidraget från hela kasserörelsen böra betalas av dess topporgan utan någon i lag föreskriven fördelning av bidragsskyldigheten mellan de olika centralkassorna. Vidare måste självfallet fortfarande den principen gälla, att varje kategori av kreditinstitut skall svara för sin andel av kostnaderna för bankinspektionen, vilket även med samma beräkningsgrund för kostnadsbidragen kräver olika procenttal för de skilda institutens bidrag. Emellertid talar principiella skäl för att såvitt möjligt likartade regler skall gälla beträffande alla kreditinstituts bidragsskyldighet. Jag vill därför i enlighet med jordbrukskassaförbundets hemställan förorda, att i lagen om jordbrukskasserörelsen införes bestämmelser liknande bank- och sparbankslagarnas regler i ämnet. För tillgodoseende av bankinspektionens bidragsbehov — inberäknat viss marginal för täckning av eventuella framtida kostnadsökningar — torde avgiftsmaximum böra sättas vid 0,01 % av jordbrukskasserörelsens omslutning.

Bidragsskyldigheten för jordbrukskasserörelsens del är reglerad för budgetåret 1963/64. De nya bestämmelserna bör därför i denna del träda i kraft den 1 juli 1964. Då kasserörelsens bidragsskyldighet redan är bestämd för innevarande budgetår, skall rörelsens bidrag enligt de nya reglerna första gången avse endast andra halvåret 1964. För affärsbanker och sparbanker torde de nya avgiftsbestämmelserna böra gälla från och med den 1 januari 1964.

Departementschefens hemställan

I enlighet med vad i det föregående anförts har inom finansdepartementet upprättats förslag till

- 1) lag angående ändrad lydelse av 32 och 84 §§ lagen den 3 juni 1955 (nr 416) om sparbanker;
- 2) lag angående ändring i lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse; samt
- 3) lag angående ändrad lydelse av 40 och 80 §§ lagen den 25 maj 1956 (nr 216) om jordbrukskasserörelsen.

Författningsförslagen torde som *Bilaga*¹ få fogas vid statsrådsprotokollet för denna dag.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att lagrådets utlåtande över lagförslagen måtte för det i § 87 regeringsformen angivna ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Monica Gustafson

¹ Bilagan har här uteslutits. De vid propositionen fogade författningsförslagen är — bortsett från vissa mindre jämkningar av teknisk art — likalydande med de i bilagan intagna.

Utdrag ur protokoll, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 1 oktober 1963.

N ä r v a r a n d e :

justitieråden ROMANUS,
DIGMAN,
NORDSTRÖM,
regeringsrådet HOLMGREN.

Enligt lagrådet den 24 september 1963 tillhandakommet utdrag av protokoll över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 6 september 1963, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen angivna ändamålet inhämtas över upprättade förslag till 1) *lag angående ändrad lydelse av 32 och 84 §§ lagen den 3 juni 1955 (nr 416) om sparbanker*, 2) *lag angående ändring i lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse* och 3) *lag angående ändrad lydelse av 40 och 80 §§ lagen den 25 maj 1956 (nr 216) om jordbrukskasserörelsen*.

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, föredrogos inför lagrådet av hovrättsassessorn Göran Wahlgren.

Lagrådet lämnade förslagen utan erinran.

Ur protokollet:

Stig Granqvist

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet å Stockholms slott den 18 oktober 1963.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LANGE, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASPLING.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter lagrådets den 1 oktober 1963 avgivna utlåtande över de den 6 september 1963 till lagrådet remitterade förslagen till

1) lag angående ändrad lydelse av 32 och 84 §§ lagen den 3 juni 1955 (nr 416) om sparbanker;

2) lag angående ändring i lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse; samt

3) lag angående ändrad lydelse av 40 och 80 §§ lagen den 25 maj 1956 (nr 216) om jordbrukskasserörelsen.

Föredraganden hemställer att lagförslagen, som av lagrådet lämnats utan erinran, måtte efter några mindre jämkningar av teknisk art genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Lars Hummerhielm